

REVERIL-SERIE

# WAT DIENT TOT UW VREDE?

*PIETER HENDRIK VAN LIS*

No. 603

Maart 2024



De brug op de omslag staat symbool voor het doel van het Smytegeelfonds:

Preken uit de tijd van de Nadere Reformatie in het Nederland van de 17e en 18e eeuw overbrengen naar de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands zonder afbreuk te doen aan de geestelijke inhoud.

Zo mag de rijke boodschap van toen onverzwakt doorgegeven worden naar onze tijd, om de gemeente van nu te bouwen in het geloof. Opdat Jezus Christus de brug zal zijn tussen een verloren mensenkind en God.

## PIETER HENDRIK VAN LIS

Pieter Hendrik van Lis werd op 3 februari 1757 te Leiden geboren. Hij was de zoon van Hendrik van Lis en Hillegonda van den Heuvel. Zijn vader, over wie zeer weinig bekend is, was geen predikant, maar ‘oefenaar’. Zijn preken werden dan ook ‘oefeningen’ genoemd. In 1759 gaf hij een bundel uit van 20 oefeningen en in 1764 nog één van 12 oefeningen.

Twee van die oefeningen zijn jaren geleden in de Reveilserie verschenen. De ene over Davids geloofsvertrouwen behandelde Psalm 62:6 (nr. 201 van januari 1984). De andere over Davids geloofswerkzaamheden behandelde Psalm 56:9 (nr. 225 van juni 1986).

Misschien erfde hij zijn gave om te preken van zijn vader, maar die gave ontplooidde zich helemaal onder invloed van zijn Utrechtse leermeester Gisbertus Bonnet. Als jong predikant gaf hij reeds enkele bundels leerredenen uit. Met zijn leermeester maakte

hij zich later sterk voor het gezag van de formulieren, en in het bijzonder van de Heidelbergse Catechismus.

Van Lis studeerde dus theologie in Utrecht en werd al jong predikant. In 1779 werd hij bevestigd in Stad aan het Haringvliet. Later volgden Burgh (1782), Wolphaartsdijk (1787), Tholen (1789 - het jaar van de Franse Revolutie) en Middelburg (1803). Hij trouwde op 20 september 1780 in Vlaardingen met Luidwina van den Heuvel, die hem al in 1788 op jonge leeftijd ontviel.

Uit zijn geschriften blijkt Van Lis een krachtige voorstander te zijn van de analytisch-synthetische preekmethode. Daarbij wordt de tekst woord voor woord uitgelegd, de exegese, maar de preek heeft een centrale boodschap, de scopus van de synthetische methode. De onderbouwing van die boodschap geschiedt dan met de grondigheid van de analytische methode.

Van Lis was afkerig van dogmatische strijdvragen. In zijn preken was hij meer gericht op de bevordering van levendige en werkzame vroomheid als vrucht van echt geloof. Zijn preken werden geroemd om de verzorgde vorm ervan.

Hij stierf in Middelburg op 17 september 1809.

Bron:

- Biografisch Lexicon voor de Geschiedenis van het Nederlandse Protestantisme, deel 1, pag. 129.

De hiernavolgende preek is afkomstig uit de bundel 'Leerredenen' die in 1785 te Utrecht werd uitgegeven, pagina 3-46. Ze werd uitgesproken op 16 juni 1782 en had als titel 'Overdenk wat tot uw vrede dient'.

De preek werd zorgvuldig herschreven in de taal en stijl van het hedendaagse Nederlands.

# WAT DIENT TOT UW VREDE?

door

PIETER HENDRIK VAN LIS

*”En toen Hij nabij kwam, en de stad zag, weende Hij over haar. Zeggende: Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient! Maar nu is het verborgen voor uw ogen.”*

*Lukas 19:41-42*

Wat is het zien op Jezus aangenaam! Zijn gehele Persoon, Zijn bedoelingen, Zijn woorden en daden, zijn wonderlijk; we moeten Hem daarom boven alles hoogachten, liefhebben en gehoorzamen. Vooral Hem te kennen als de verheven Vriend van mensen, de Vriend van zondaren, vertedert onze ziel en neemt ons hart voor Jezus in. Die kennis leidt

tot het geloof en onze zaligheid!

Hoe buitengewoon waardevol is de volgende gedachte: ‘Jezus heeft ons mensen lief. Hij wenst ons het goede toe en ons geluk ligt Hem na aan het hart. Hij zoekt ook mijn behoud! Dat is Hem dierbaar! Hij verheugt Zich als ik daarop acht sla; Hij is bedroefd als ik het afwijs.’

Deze gedachte is de bron van levend vertrouwen en oprechte liefde tot de Verlosser. Ze doet ons voor Zijn voeten neervallen en Zijn liefde die alle verstand te boven gaat, aanbidden. Deze gedachte maakt ons in de ware zin vrienden van onszelf; want ze maakt ons bezorgd om ons eigen welzijn. Als we beseffen hoeveel waarde deze voortreffelijke Jezus hecht aan ons behoud, worden we des te meer aangespoord onze zaligheid te zoeken en bijtijds te bedenken wat tot onze vrede dient. We vervullen daarmee de wens van onze trouwste Vriend.

We moeten die gedachte boven alles vasthouden. Ze zal ons alle twijfel aan Jezus' gewilligheid ontnemen, ze zal ons in het heden der genade ijverig aan het werk zetten om ons van ons heil te verzekeren. Ik zou u daarom willen aanmoedigen en opwekken om te zien op Jezus' liefde tot ongelukkige en dwaze mensen. Ik hoop dat dit ertoe zal leiden dat u werk maakt van uw zaligheid, zodat uw geloof en liefde in uw hart zullen verlevendigen. Als dit werkelijkheid wordt, dan zal uw ziel behouden zijn, dan zal uw einde vrede zijn, dan zullen de tranen en heilwens van Jezus u een eeuwige winst opleveren. Die dag zal dan de gelukkigste van uw leven zijn.

Vraag het maar: 'O, medelijdende Ontfermer, U heeft zo'n teder hart voor zondaren. Leer ons Uw liefde kennen en onze plicht nakomen.'

Mag ik dit alles in Zijn Naam onder uw aandacht brengen? Sta me toe het ontroerende tafereel, dat de heilige geschiedschrijver in ons Schriftgedeelte tekent, uit te werken en u het



heilzame onderwijs dat daarin ligt, nadrukkelijk voor te houden. Ik wil daardoor aandringen dat u ernstig werk maakt van uw zaligheid.

## **Verklaring**

Om Jezus' weergaloze liefde tot mensen te kunnen begrijpen, is het nuttig een ogenblik stil te staan bij de bijzonderheden die Lukas ons vertelt.

De Zaligmaker bevond Zich vlak bij Jeruzalem. Op een ezelsveulen reed Hij in de richting van de stad om er voor de laatste keer voor Zijn dood het Paasfeest te vieren. Hij werd gevolgd door Zijn discipelen, en een grote menigte die uit alle windstreken van het land was toegestroomd, of Hem vanuit de stad tegemoetgekomen was. Ze hadden Zijn voortreffelijke leer gehoord en waren ooggetuigen van Zijn opzienbarende wonderen. Hun hart was met diepe eerbied voor Zijn verheven Persoon vervuld. Ze hielden Hem voor de Behouder van Israëel, de Verlosser, Die

het koninkrijk van David weer zou herstellen en het land uit de hand van de Romeinen zou verlossen. Die verwachting versterkte hun liefde en hoogachting. Hun genegenheid bracht hen tot grote geestdrift; ze besloten om die grote Man plechtig de stad binnen te halen.

Geholpen door de menigte spreidden Jezus' volgelingen hun kleding uit op de weg en strooiden palmtakken. Alom klonken stemmen van vreugde: 'Hosanna, gezegend is Hij, Die komt in de Naam des Heeren! Gezegend zij het koninkrijk van David, dat nu wordt hersteld. Hosanna in de hoogste hemelen!' De menigte trok zich weinig aan van de haat en nijd van de Farizeeën; het gejuich was uitbundig en de vreugde uitgelaten.

Zo naderde de Zaligmaker, luisterrijk en zegevierend, de stad Jeruzalem. Op dat ogenblik nu liet Hij Zijn tranen de vrije loop en horen we Zijn tere uitroep, die de inhoud van onze overdenking vormt.

De heilige geschiedschrijver meldt dat Jezus op de aanblik van de stad plotseling met medelijden vervuld werd, omdat haar ongelukkig lot Hem levendig voor de geest kwam. Dit mededogen met de inwoners van de stad deed Hem onder tranen en vanuit het diepst van Zijn ziel, een tere wens tot haar behoud uitspreken. Ook horen we Zijn droeve klacht om het verbijsterende onheil dat Jeruzalem zou overkomen.

Wanneer we nu één en ander nader bezien, dringen zich twee hoofdgedachten aan ons op:

1. Jezus' droefheid over Jeruzalem en het Joodse volk in vers 41.
2. Zijn diep ontroerende wens en droeve klacht in vers 42.

### 1.

Lukas verhaalt dat Jezus, te midden van die geestdriftige menigte, 'nabij de stad kwam en haar zag liggen'. Hij stond daarmee, zegt vers

37, op het punt de hoger gelegen Olijfberg af te dalen. Vanaf die berg kreeg Hij Jeruzalem in het oog en zag Hij de stad in haar volle glorie liggen.

Wat een uitzicht! Wat een aanblik bood die grote stad met haar zware en sterke muren, en haar hoge torens! Die indrukwekkende bouwwerken, prachtige paleizen en openbare voorzieningen – alle waren ze even groots en sierlijk gebouwd. Hoe rees die prachtige tempel met haar voorname en ruime voorhoven boven alles uit. Ze verkondigden dat dit de hoofdstad was van een bloeiende natie, alles was even groots en verheven!

Welke uitwerking had die schoonheid van Jeruzalem op de Heiland? Lukas zegt: ‘Hij weende over de stad.’ Wat opmerkelijk! Hoe is het mogelijk dat de Vriend van steden en volken op de aanblik van die grote en welvarende stad, Zijn tranen de vrije loop liet? Wel, omdat Hij een Vriend van *mensen* is!

Medelijden is een eigenschap die onze barmhartige Schepper in ons heeft gelegd. Het is ons mensen eigen dat we door tere gevoelens van medelijden getroffen kunnen worden, wanneer we op het zien van zoveel grootsheid en schoonheid, ons voorstellen dat dit alles binnen afzienbare tijd tenietgedaan zal worden. Het jammerlijk verloren gaan van die schoonheid en dat verlies raken ons hart, ze wekken een gevoel van medelijden op en tranen van deernis. Zeker was dat het geval bij Jezus, Die met zoveel liefde en innerlijke ontferming tot mensenkinderen is vervuld! Hij wist immers als de alwetende Zoon van God, maar ook als mens door de Geest van de profetie en het getuigenis van Zijn Vader, dat Jeruzalem en het Joodse land onder de meest verschrikkelijke oordelen geheel verwoest zouden worden.

Toen Hij de stad in het oog kreeg overviel Hem helder en levendig het besef: Deze

schone stad zal binnen enkele jaren een schouwspel van onvoorstelbare rampen zijn, en die verschrikkelijke verwoesting zal haar in een puinhoop veranderen. Deze prachtige gebouwen en die heerlijke tempel zullen omgekeerd, en door de vlammen verteerd worden. En haar ongelukkige inwoners? Ach, ze zullen in jammerlijke ellende tenondergaan. Oorlog zal hen van buiten, tweedracht, hongersnood en ziekte zullen hen van binnen verteren. De nu nog zo aanzienlijke en gezegende inwoners van het land, zullen grotendeels omgebracht worden, en wie overblijft zal te schande gemaakt worden en onder de volkeren verstrooid worden. Dit aangrijpende beeld beroert Jezus' ziel. De volle omvang van de gruwelijke verwoesting van land, stad en tempel staan Hem helder voor de geest. In uitbundige kleuren is het afschrikwekkende lot van Jeruzalem als het ware voor Zijn ogen afgeschilderd. Het hart van Hem, Die de tederheid zelf is, wordt overstelpt met innig

medelijden. Vanuit het diepst van Zijn hart uit Hij daarom Zijn klacht over het naderende onheil dat Jeruzalem en het volk Israël zal treffen. Tranen van deernis stromen uit Zijn ogen. Hij hoort het gejuich van de menigte niet meer. Hij is Zich Zijn zegevierende gang naar Jeruzalem niet meer bewust. Hij denkt slechts aan het volk Israël. Zijn ziel is vol van intense droefheid.

## 2.

Jezus' zielsonthroering wordt dieper naarmate Hij dichterbij de stad komt. En dán klinkt Zijn luide uitroep, bewogen door innig medelijden en bittere zielensmart, op de toonhoogte van het hart, met woorden van mensenliefde en mededogen: 'Och, of gij ook bekende, wat tot uw vrede dient!'

Het is een tere wens en een droeve klacht die over Jezus' lippen komt. Om u er een helder begrip van te geven wil ik er twee opmerkingen over maken. Ten eerste dat de totale ondergang

van Jeruzalem en het Joodse volk nabij was, maar dat het desondanks nog mogelijk was die definitieve ondergang te ontlopen. Want als het volk tóch nog in Jezus zou gaan geloven, Hem alsnog zou erkennen als de ware Messias en de Zoon van God, en Zijn leer zou aannemen en Zijn geboden gehoorzamen, ja, dán zal de wraak van God het volk niet treffen. Jeruzalem zal dan voor eeuwig gespaard worden.

Ten tweede wil ik u eraan herinneren dat het Joodse volk, over het geheel genomen, de genadetijd niet gebruikte en in zorgeloosheid voortleefde. Weliswaar hield een deel van het volk Jezus voor een achtenswaardige profeet, voor iemand die door God gezonden was en wonderen deed, maar slechts enkelen erkenden Zijn goddelijke ambt en geloofden in Hem. Israël als natie, de regerende klasse en in het bijzonder de godsdienstige leiders, volhardden in hun verwerping van Jezus als de Zoon van God en de Messias. Hij was het voorwerp van spot, van haat en verachting en ze waren vast



van plan Hem om het leven te brengen.

Schaamteloos verwierpen ze het Evangelie. De stem uit de hemel<sup>1</sup> als kennelijk bewijs van Christus' zending en Godheid, wezen ze onverschillig en spottend af. De ernstige waarschuwingen voor de straf op hun ongeloof en onbekeerlijkheid, sloegen ze achteloos in de wind. Zó zorgeloos was het Joodse volk! Het sloeg geen acht op de zaligheid die haar werd aangeboden. Zo kon het die verschrikkelijke misdaad van het ombrengen van de Messias begaan. Het Joodse volk heeft zich na Zijn dood zelfs verhard!

Omdat het volk dat grote Godsgeschenk en die heerlijke Zaligmaker verwerpt, staat stad en tempel, ja, het hele land, een totale ondergang te wachten. Luister nog maar eens naar wat Jezus daarover voorzegt in de verzen 43-44: 'Want er zullen dagen over u komen, dat uw vijanden een wal rondom u zullen opwerpen, en u zullen omsingelen, en u van

1 Zie Johannes 12:28 (hertaler).

alle zijden benauwen; en u tot de grond zullen neerwerpen, en uw kinderen in u; en zij zullen in u de ene steen op de andere steen niet laten; daarom dat gij de tijd van uw bezoeking niet bekend hebt.’

Wanneer u deze twee opmerkingen in gedachten houdt, en bedenkt dat Jezus’ hart in Zijn alwetendheid en mensenliefde met smart vervuld was, en Hij van harte hun welzijn beoogde, o, dán kunt u Zijn liefelijke woorden, Zijn wens en ook Zijn klacht, pas echt begrijpen. Wanneer Hij dus vanuit het diepst van Zijn ziel zegt: ‘Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient’, dan kijken we daarmee in Zijn hart, en kunnen we de betekenis van Zijn woorden verstaan.

Bedenk ook dat de woorden van de Zaligmaker niet alleen gericht zijn tot de ongelukkige inwoners van Jeruzalem, maar ook tot het gehele Joodse volk. Het gehele land zal in het lot van de verwoesting van Jeruzalem delen en met haar tenondergaan.

‘Wat tot uw *vrede* dient...’ Vrede betekent in dit verband het redden van de inwoners van het land uit hun verschrikkelijke lot. Die vrede zal leiden tot de bloei van de natie, maatschappelijke welvaart en de zaligheid van hun zielen. Dit betekent het woord veelal in de Schrift. Het middel tot die vrede is het erkennen van Jezus als de Zoon van God en als de lang beloofde Messias en Zaligmaker; het vertrouwen op Hem tot behoud; het gehoorzamen van Zijn onderwijs; het verlaten van de goddeloosheid, werkheiligheid en boezemzonden; en het leiden van een matig, rechtvaardig en godzalig leven naar Zijn geboden. Dit alles wordt immers door God in het Evangelie geboden en als de weg ten leven aangewezen. Alleen daardoor zal het volk Gods gunst genieten en kan het vrede en welvaart verkrijgen.

Vrienden, ‘bekennen wat tot uw vrede dient’ doet u wanneer u de aard en de noodzaak van geloof en bekering inziet; wanneer u

alle evangelische plichten ernstig neemt; en zeker wanneer u die ijverig en standvastig, daadwerkelijk nakomt. ‘Bekennen wat tot uw vrede dient’ brengt u vooral in praktijk wanneer u in liefde en trouw uw hart en leven wijdt aan de Zaligmaker. Hij is de grond van uw geloof en het Voorbeeld voor een deugdzaam leven. Welnu, wanneer de inwoners van Israël deze middelen tot hun behoud zullen gebruiken, dán bekennen ze wat tot hun vrede dient, en bewandelen ze de weg van de vrede.

Als de Heere Jezus spreekt over ‘deze uw dag’ en hartelijk wenst dat Israël haar behoud zal zoeken, dan bedoelt hij de genadetijd, die God geeft om vóór de uitvoering van Zijn oordelen haar behoud in de Messias te zoeken. In die tijd zal dan het Evangelie van Jezus worden verkondigd en zal het Joodse volk opgeroepen worden om op de Zoon te vertrouwen en zich tot Hem te bekeren. Die oproep wil de Zaligmaker in de Naam van Zijn Vader nog

laten horen. Wanneer het Joodse volk dat getuigenis zal aannemen, dan zal het nog behouden kunnen worden en in de eeuwigheid een volmaakte zaligheid verkrijgen.

Na Jezus' dood zal het Evangelie door Zijn dienaren nog enkele jaren aan Israël verkondigd worden; er zal dan nog een mogelijkheid ter ontkoming zijn, maar die genadetijd zal kort zijn. Als die dag voorbij is, zal het te laat zijn! De straf zal dan uitgevoerd worden en de ondergang is dan onontkoombaar. God gunt het volk als het ware maar één dag. Die moet het benutten om niet reddeloos verloren te gaan. En daarom roept Jezus ten slotte uit: 'Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient.'

Zijn woorden worden nu als het ware onderbroken. Dit laat ons Zijn bewogenheid en Zijn zielsverdriet zien. Hoe hartelijk wenst Hij hun behoud! Hoe sterk verlangt Hij naar hun vrede; hoe innig bemint Hij Jeruzalem en het Joodse volk. Hoe groot is Zijn verlangen

dat het de weg van het behoud zal inslaan. Omdat er nog genadetijd is, mag het volk zijn zaligheid nog zoeken.

Jezus' diepe ontroering en tranen van teer medelijden beletten Hem Zijn gehele wens, vanuit het diepst van Zijn hart, onder woorden te brengen. Maar Zijn liefde laat ons duidelijk zien wat Hij bedoelt. Hij wil als het ware nog iets aan Zijn woorden toevoegen: 'Wat zou u gelukkig zijn. Wat zou u kunnen genieten van Mijn rijke gaven. U kunt nog aan uw verschrikkelijke ondergang ontkomen!'

Ik denk dat we Jezus' menslievende woorden in grote trekken als volgt mogen weergeven: 'Ach, rampzalige stad Jeruzalem, ongelukkig volk, uw verwoesting en ondergang is nabij! Gebruik toch uw genadetijd en ontvlucht uw verschrikkelijk lot dat Ik voorzie. Bewandel toch de weg van het behoud, eer het binnenkort te laat zal zijn. Wees toch wijs en maak een heilzaam gebruik van Gods geduld en

lankmoedigheid. Hij wacht op uw bekering!’ Zo stort Jezus in vurig verlangen naar hun welzijn Zijn gehele ziel uit. Maar tegelijk komt Hem een droevig gezicht voor de geest, dat Hem in diepe smart dompelt. Vanuit Zijn hart ontsnapt een bange jammerklacht: ‘Maar helaas! Het is verborgen voor uw ogen!’

Laten we nog eens naar de taal van Jezus’ hart luisteren. De Heiland kent het volk en de inwoners van Jeruzalem en beweent hun ongeluk. Hij weet van hun onkunde en vooroordelen; Hij kent hun hoogmoed en werkheiligheid, hun onzuivere hartstochten en de losbandigheid, die in hun harten leven. Hij weet ook dat ze hun hart zullen toesluiten en alle heilzame middelen ter behoud zullen afwijzen. Stad en volk zijn zorgeloos, en afkerig van het overdenken van hun vrede. Ze staan totaal afwijzend tegenover Zijn Persoon, Zijn bediening, Zijn Middelaarswerk en Zijn leer. Jezus weet wat er gebeuren zal; Hij kent

hun voornemen om Hem, de ware Messias, binnen enkele dagen gevangen te nemen en te laten veroordelen. Als een misdadiger en godslasteraar zullen ze Hem aan het kruis hechten. Zonder ook maar in het minst acht te slaan op de bewijzen van Zijn Godheid en zending, wijzen de inwoners van het Joodse land de nodiging van het Evangelie af en laten ze zich niets aan Jezus gelegen liggen. Jezus weet ook dat het volk, zelfs na de uitstorting van de Heilige Geest en de verkondiging van het Evangelie, zijn genadetijd geheel zal verdoen. Het zal de leer van Jezus tegenstaan en geen gebruik maken van hun genadetijd, ondanks Zijn goddelijke tekenen en wonderen en de gave van de Heilige Geest. Nee, in ongeloof en verharding zal het Joodse volk de gezanten van Christus vervolgen, en toorn als een schat vergaderen voor de dag der wraak. Het zal de rijkdom van Gods verdraagzaamheid en goedertierenheid verachten.<sup>2</sup>

2 Zie Romeinen 2:4-5.



Jezus voorziet ook dat ze de dag der zaligheid niet waar zullen nemen en hun vrede met voeten treden. Het is dan ook vanzelfsprekend dat de verwoesting van de stad onontkoombaar is. Jeruzalem zal, zegt Jezus, omgekeerd worden, haar inwoners omgebracht en het gehele land verwoest. Een eeuwige verdoemenis is bereid voor de ongehoorzamen. Dit droevige vooruitzicht verwondt Zijn ziel en Zijn hart wordt er als het ware door verscheurd. Hij heeft niet de minste hoop dat Zijn wens zal vervuld worden, daarom is Hij met droefheid vervuld!

Hij kan Zijn verdriet niet langer verbergen en roept het uit: ‘Maar helaas is het verborgen voor uw ogen! U bent blind voor wat tot uw vrede kan dienen. U bent onwetend en afkerig. Uw hart is verhard. U zult het verschrikkelijke misdrijf van die wrede moord op uw Heiland begaan. U zult volharden in uw verwerping van het Evangelie, en uw ogen sluiten voor uw persoonlijke heil. Zorgeloos bewandelt

u de weg naar het verderf, om er ten slotte, onverwachts en ellendig in te storten. Helaas, hoe ongelukkig bent u, Jeruzalem! Mijn hart is om u ontroerd. Want u bent zo ongevoelig!’ Zo horen we Jezus klagen over het komende onheil. Bittere tranen stromen uit Zijn ogen. Hoe beminnelijk maakt dit die dierbare Heiland! Hoe genadig en teer is die liefelijke Mensenvriend. Ja! Laten we deze roepende en treurende Zaligmaker hartelijk beminnen en met Hem wenen. Laten we ten minste met een bewogen hart uitroepen: ‘O, liefelijke Heiland, U bent boven alles verheven en wonderlijk in Uw doen, maar het meest nog in Uw liefde tot mensen!’

Om nu alles helder voor ogen te krijgen en Jezus’ liefde in het juiste licht te plaatsen, moeten we echter nog een vraag beantwoorden: Waarom was de Zaligmaker zo intens betrokken bij het heil van het Joodse volk en treurde Hij zo diep over het onheil dat

Jeruzalem en het land zal overkomen?  
Om twee redenen. De eerste ligt in Zijn medelijdende karakter en oneindige liefde tot mensen. In Jezus is enkel teerheid en ontferming; Hij bemint mensen. Hij wil hun dood niet, nee, hun leven en geluk ligt Hem na aan het hart. Het raakt Hem diep als ze hun verderf tegemoet gaan. Dit ontroert Zijn ziel en maakt Hem bedroefd.

De tweede reden ligt hierin: Jeruzalem en het Joodse volk behoren tot een koninkrijk waarmee God de Vader en Zijn Zoon Jezus een bijzondere band hebben. God Zelf heeft het immers opgericht en groot gemaakt. Hij is de God van het Verbond, de Koning van Sion. En Jezus was tot Israël gezonden en had het volk onderwezen. Hij nam niet alleen hun menselijke natuur aan, maar Hij was ook hun landgenoot. Palestina was immers Zijn vaderland. Die band is mede de oorzaak van Jezus' tere genegenheid en hartelijke verbondenheid aan Jeruzalem en het Joodse

land.

Maar we moeten nog een belangrijke moeilijkheid oplossen. U zou kunnen tegenwerpen dat als Jezus zo sterk ernaar verlangde dat de Joodse natie zou beseffen wat tot haar vrede dient, en zo bitter bedroefd was dat dit voor haar ogen verborgen was, waarom opende Hij dan hun ogen en hart niet om hen te bewegen tot geloof en bekering? Dat zou immers toch leiden tot vrede en behoud?

Mijn antwoord is dat Jezus hier als mens zijn wens uitspreekt en als mens vervuld is met een innig medelijden. Zijn gevoelens zijn oprecht en Zijn liefde welmenend; zelfs als het gaat om de meest schuldige zondaren. Maar er zijn belangrijke redenen waarom Zijn liefde niet samen kon gaan met het gebruiken van Zijn goddelijke macht om hun hart te verlichten. Hij is weliswaar God en Mens, de Middelaar, maar Hij kan mensen alleen maar zalig maken als ze Hem door Zijn Vader worden gegeven. Hij kon immers niets doen dat strijdig is met Gods

besluit, want Hij heeft er als Gods Zoon mee ingestemd. De Middelaar moest door de handen van het Joodse volk sterven; Hij moest door hen veroordeeld en gekruisigd worden. Alleen dan zou Hij het doel van Zijn komst kunnen vervullen, het Woord van God bevestigen, en vergeving en genade aanbrengen. Alleen zo kon Hij naar Gods heerlijk en alomvattend besluit de weg der verlossing openen.

U begrijpt nu zelf wel dat dit niet verenigbaar zou zijn met Israëls erkenning van de Messias; want dan zou immers het besluit van God met betrekking tot het heil van de mensheid, niet uitgevoerd kunnen worden. De verharding van het Joodse volk en de verwerping van de Heiland was door God uitgedacht als de weg waarlangs Zijn besluiten uitgevoerd moesten worden. Het was dan ook onmogelijk dat Jezus hun harten tot geloof zou bewegen, en hun de weg des vredes zou laten inslaan. De drie-enige God had besloten nagenoeg het gehele Joodse volk, ook na de dood en de verheerlijking

van de Zaligmaker, aan de verharding over te geven, en op een aangrijpende wijze met Zijn oordelen te bezoeken. Hun grote misdaad van het verwerpen en doden van de Vorst des levens riep daarom. Bovendien moest hun straf voor alle tijden als bewijs dienen van Jezus' Godheid en zending als Messias. Het laat door alle eeuwen heen ook zien, welk lot de tegenstanders van Jezus en Zijn Koninkrijk te wachten staat.

Het was daarom onmogelijk dat het volk Israël door Jezus' almacht en volbrachte Middelaarswerk, door vernieuwende en verlichtende genade behouden zou kunnen worden. Het hogere en alomvattende besluit van God tot zaligheid van mensen, belette dit.

Wie zal eraan twijfelen dat de Zaligmaker dit alles tevoren wist? Het stond Hem helder voor de geest toen Hij Zijn tranen de vrije loop liet. Maar zoals die wetenschap Zijn medelijden, dat Hij als volmaakt mens zo intens voelde, niet

kon tenietdoen, evenmin kon Zijn medelijden verandering brengen in de besluiten van God, en leiden tot een daadwerkelijk gebruik van Zijn goddelijke macht.

Zeker, Zijn liefde tot mensen is groot, maar ze was om belangrijker redenen, voor het gros van de Joden vruchteloos. Tóch was Jezus' liefde niet geheel zonder uitwerking. Want ze was er de oorzaak van dat tijdens de pinksterdagen duizenden tot inkeer kwamen. Ze bekenden hun vrede en namen de genadetijd waar. Het aantal gelovigen uit de Joden in de hemel getuigt daarvan. Neen, de tranen van onze Verlosser zijn niet tevergeefs, Zijn verzuchtingen hebben ons behouden. Zijn wens is aan ons vervuld!

Maar moeten we niet nog iets opmerken? Jazeker! Iets dat buitengewoon heerlijk en belangrijk is, namelijk de met niets te vergelijken mensenliefde van Jezus, Zijn liefde tot Zijn vijanden en moordenaars. In

Jeruzalem, de stad die Hij zoveel heil toewenst en waarover Hij zo bitter weende, zal Hij binnen enkele dagen mishandeld, gezeseld, bespot en ter dood veroordeeld worden. Buiten de muren van de stad zal Hij als een oproerkraaier en moordenaar aan het kruis gehangen worden. De inwoners van Jeruzalem worden Zijn doodsvijanden. Ze zijn vervuld met een onverzoenlijke haat. Ze staan klaar Hem gevangen te nemen, Hem te bespotten en te verwensen, en de Zaligmaker op gruwelijke wijze te mishandelen. Hun bloeddorst is onlesbaar. Het Joodse volk zal Hem duizend smarten aandoen en Hem doden. Het besef van die dodelijke haat, die woede en die boosaardige opzet maakt Hem, het onschuldige Lam, diep bedroefd. Hij weent over hen! Hij beklagt hen! Hij heeft hun heil op het oog! O, hier is mensenzelfde! Hier is liefde tot Zijn vijanden! Hier is goddelijke liefde!

‘O, dierbare Jezus! Nu versta ik het. U bent het,



Die ons gebood onze vijanden lief te hebben, wie ons vervloekt te zegenen en te bidden voor wie ons vervolgt. U bent het, en U bent tegelijk het meest sprekende voorbeeld om die voortreffelijke leer in praktijk te brengen. O, liefelijke Heiland, wie zou niet verbroken zijn om uw droefheid? Uw luisterrijke intocht raakt ons hart, maar uw tranen verblijden ons des te meer!’

### **Toepassing**

Wat is Jezus’ droefheid over het ongelukkige lot van Zijn vijanden toch heilzaam en van groot belang. Moge het op ons hart gebonden worden. Laten we die droefheid toch met eerbiedige verwondering en tere liefde tot onze barmhartige Verlosser veel overdenken. We mogen daarbij niet nalaten deze waarheid van Jezus’ liefde tot mensen en het ongelukkige lot van Jeruzalem, tot ons nut aan te wenden en de eraan verbonden verplichtingen na te komen. Het zal onze zaligheid bevorderen

en God verheerlijken, Die deze gebeurtenis voor ons liet optekenen en ons nu voorhoudt. Kom, onze aandacht wordt gevraagd, ons hart wordt opgeëist, laten we in ons eigen belang beide aan Jezus geven. Er ligt immers veel, buitengewoon veel onderwijs en geestelijke leiding in!

Allereerst zien we in het gebeuren op de Olijfberg een treffend beeld van de ware Mensenvriend! Wat is dit beschamend voor wie nimmer de zaligheid van hun naaste heeft gezocht, en nooit ook maar één poging heeft aangewend tot zijn behoud. Hierin ligt de les om met Jezus te bidden voor het behoud van onze medeburgers.

Wat een heerlijk licht valt hier op de verheven Vriend van Zijn vijanden! De grootsheid van Jezus' ziel laat die van de beroemdste wijsgeren van het heidendom ver achter zich. Hun hoogste deugd was hun vijanden te verdragen, maar de deugd van Christus is Zijn vijanden

lief te hebben! Dit voorbeeld geeft Christus opdat we zijn voetstappen zullen volgen. Hij gebiedt ons onze vijanden lief te hebben en hun zaligheid te bevorderen.

Verder zien we het beeld van de goede Herder, de enige Leraar, Die altijd naar Zijn schapen omziet met de hartelijke wens dat ze zullen overdenken wat tot hun vrede dient. Zo vaak Hij beseft dat het verborgen is in hun ogen, is Hij met innige droefheid vervuld. Hij is een Herder Die Zijn woorden nooit begint of eindigt zonder de oprechte bede of Zijn schapen ze ter harte zullen nemen, en zich bekeren en leven. Hoewel Hij Zelf gehaat en belasterd wordt, wenst Hij hun ernstig de zaligheid toe, en houdt niet op voor hen in het gebed te worstelen! Wie zou niet wensen dat alle predikers hun verheven Leraar, de grootste van alle leraren, hierin navolgen?

Verder laat onze tekst zien wat ware vaderlandsliefde is. Jezus' tranen gebieden ons ook zelf tranen te storten; Jezus' wens is

voor ons het bevel aanhoudend voor ons land te bidden. Opdat de Geest van bekering en geloof tot ons zou worden gezonden. Opdat wij door het aannemen van de Vredevorst de zonde zouden verlaten, vrede zouden vinden en behouden worden.

(....)<sup>3</sup>.

Maar de tijd en de hoofdbetekenis van onze tekst laten niet toe deze en andere belangrijke lessen nader uit te werken.

Laten we liever nog eens in het kort de woorden van Jezus overdenken, en letten op Zijn hart dat daarin klopt. Ik denk dat Jezus' woorden en Zijn hartelijke droefheid er altijd zullen zijn, en dat ze gelden voor alle volken en steden.

Zij zeggen ons: 'Ieder volk en iedere stad heeft een zekere genadetijd. Daarin is het van het grootste belang, hun vrede te overdenken. Het is de oorzaak van hun verderf als dat nagelaten wordt. De medelijdende Zaligmaker wenst

3 Hier zijn enkele breedvoerige zinnen over vaderlandsliefde weggelaten.'

oprecht het ene, en treurt hartelijk over het andere.’

Vrienden, u ziet dat dit onderwijs rechtstreeks uit onze tekst opkomt. Ik wil dit tot een belangrijk punt van mijn overdenking maken. Want wat is er veel te zeggen over een land dat zijn genadetijd verwaarloost, het Evangelie versmaadt en Jezus veracht. Over een volk dat het leven en het behoud zo welmenend krijgt aangeboden, en desondanks onnadenkend de dood kiest. En wat is er veel te zeggen over het verdriet dat wij de Verlosser aandoen in Zijn liefde tot mensen! Moet ik dit niet betreuren en bestraffen, en aandringen op een bekering zonder uitstel? Laten we toch deze geschiedenis voortdurend overdenken, opdat we de toekomstige toorn mogen ontgaan en het wegzinkende Nederland door ons gebed behouden.

Maar nu is het mijn bedoeling nog even persoonlijk met u te spreken. Ik wil u vanuit

onze tekst voorhouden dat u zich met de hoogste spoed moet inspannen om het verderf te ontgaan, en vrede voor uw ziel te vinden.

Jezus wenst u dat toe en biedt u die vrede aan. Is wat ik nu zeg wel in overeenstemming met de betekenis van onze tekst?

Jazeker, ik zei u al dat Jezus niet alleen tot het Joodse volk spreekt, maar ook als Leraar tot Zijn gemeente, als Zaligmaker tot zondaren. Hij wenst hun niet alleen tijdelijke voorspoed toe, maar ook eeuwig heil. Hij is bedroefd omdat ze zowel op het ene als op het andere geen acht slaan. Zou het dan niet terecht zijn om wat Jezus over Israël zegt ook op ons persoonlijk toe te passen?

Als we deze woorden op ons in laten werken, dan wil Jezus dat we er de volgende lessen uit trekken: We genieten allen een zekere door God gegeven genadetijd. Het is hoogst belangrijk dat we die benutten om te overdenken wat tot onze vrede dient. Het is zeer te betreuren als we dat niet voor ogen

houden. Daarover is Jezus, de Vriend van mensen, bedroefd. Hij wenst hartelijk dat wij onze genadetijd waarnemen, en onze zaligheid en de zekerheid van ons heil zoeken. Kom, laten we dit in ons eigen voordeel nog eens aandachtig overdenken.

Door Gods goedheid krijgt elk mens een zekere genadetijd. Zoals het Joodse volk de tijd kreeg waarin ze door de goedertierenheid van God tot bekering geleid konden worden, zo geeft God dit voorrecht aan ieder mens. Hij heeft de zaligheid van iedereen op het oog, en Hij zweert dit bij Zijn eigen eer en trouw. Om de eeuwige zaligheid van mensen heeft Hij de Zaligmaker naar deze aarde gezonden. Hij roept ieder die door Zijn Woord en dienstknechten het Evangelie hoort op tot Zijn gunst en gemeenschap. Hij nodigt ons in Christus uit om de eeuwige rampzaligheid te ontgaan en het eeuwige leven te verkrijgen. Hij verklaart ernstig en welmenend, dat Hij ons in Zijn Zoon genade wil bewijzen. Hoeveel

we ook gezondigd hebben en het ons totaal onwaardig hebben gemaakt, als we aan de uitnodiging van God gehoor geven, dan zullen we zeker vrede vinden.

Wat een grote en vrijwillige liefde van de hoge God tot zondige en onwaardige mensen! Dit verdient de hoogste verwondering! We zijn daarom alleszins verplicht de tijd der zaligheid wél te besteden, om die genade ijverig te zoeken en dankbaar aan te nemen.

Een drietal overwegingen kan ons sterk aanmoedigen onze genadetijd goed te besteden. Ten eerste is onze genadetijd kort en we weten niet hoelang hij duurt. We haasten ons naar het graf, de dood is ons aller lot, niemand uitgezonderd. Weinig zijn de dagen van ons leven. Om werk te kunnen maken van onze eeuwige zaligheid zijn ons slechts zeventig jaar vergund, of als we sterk zijn tachtig. En niet ieder bereikt deze leeftijd. De dood kan ons al veel eerder overvallen. Hij rukt mensen



op allerlei leeftijden weg, onverwachts en onherroepelijk. Niemand van ons is ook maar een uur, een dag of een week, zeker van zijn leven. Als ons laatste uur aanbreekt, wordt onze levensdraad afgesneden, en we spoeden ons daarheen. O, de gedachte aan die korte en onzekere duur van de genadetijd, zou ons moeten aansporen die tijd goed te besteden; om niet morgen, maar vandaag nog naar Gods stem te luisteren, en ons behoud te zoeken!

Als we beseffen dat met onze dood onze genadetijd voor eeuwig voorbij is, zal dit des te zwaarder op ons hart wegen. God heeft in Zijn welbehagen besloten dat er in de eeuwigheid een beloning of een vergelding zal zijn, afhankelijk van onze werken in deze wereld. Hij heeft plechtig verklaard dat er na deze tijd geen tijd meer zal zijn. Dan is er geen mogelijkheid meer de zaligheid te verkrijgen. Dan is het te laat, voor eeuwig te laat! De troon der genade is dan toegesloten en ons lot beslist. Waar de boom valt zal hij eeuwig blijven

liggen. Als we nalaten onze genadetijd waar te nemen, worden we veroordeeld tot een eeuwig verderf. Geen berouw is dan nog mogelijk, klachten baten niet meer. Geen redding is dan meer mogelijk. Zelfs het geringste sprankje hoop zal uitdoven, een zwarte nacht van smart, van zelfverwijt en wanhoop zal dan aanbreken. Die nacht roept ons toe om zonder uitstel onze vrede te overdenken en te werken zo lang het dag is. En zoals de schrik des Heeren ons beweegt tot geloof en bekering, spoort het Evangelie ons tot diezelfde plichten aan, omdat ze ons eraan herinnert dat er nog genadetijd is. God verklaart aan deze kant van het graf altijd bereid te zijn om ons in Christus genade te bewijzen, als wij maar gelovig Zijn genadeaanbod aannemen en vrede met Hem sluiten. Dit aanbod is algemeen; niemand is ervan uitgesloten. Wat een verheugende waarheid! Niemand heeft maar de minste reden om de moed op te geven. Hoe schuldig hij ook is; welke gruwelijke zonden en

opééngestapelde wandaden hij ook bedreef;  
hoezeer hij eigen licht en plicht verwaarloosd  
heeft; hoe onwaardig hij zich ook voelt voor de  
minste genade; hoe lang en hoe moedwillig hij  
zich verhardde – er is nog hoop op behoud!  
Laat dan niemand in moedeloosheid  
wegzinken, laat het heldere licht van de hoop  
ons allen ijverig maken. Laten we goedsmoeds  
het heilzame werk verrichten dat God van ons  
vraagt, voordat het licht voor eeuwig uitdooft  
en een ellendige stikdonkere nacht ons deel zal  
zijn.

Vrienden, we letten nu op een tweede  
aanmoediging om onze genadetijd nuttig te  
gebruiken. We krijgen dan een dieper inzicht in  
dat hoogst noodzakelijke zaligmakende werk.  
Het is immers hoogst belangrijk dat we in de  
tijd der genade beseffen wat tot onze vrede  
dient. Want Jezus' hartelijke wens voor het  
Joodse volk heeft ongetwijfeld ook betrekking  
op de zaligheid van mensen in het algemeen.

Gods talrijke vermaningen en uitnodigingen in Zijn Woord getuigen daarvan.

Hij schenkt ons uit liefde een genadetijd om onze zaligheid te zoeken, en te ontkomen aan het eeuwige verderf waaraan we van nature onderworpen zijn. God is vertoord om onze zonden. Zijn eer en Zijn gerechtigheid vorderen de strengste en hoogste straf. Hij maakt dat in Zijn Woord bekend en beveelt ons tegelijk dat oordeel te ontgaan. Hij wil dat wij Jezus als de beloofde Messias en Zaligmaker erkennen en aannemen als onze Verlosser en Middelaar, Die voor ons heeft voldaan en de straf heeft gedragen. Hij heeft door Zijn dood vijanden met God verzoend, en voor zondaren die niets verdienden, een eeuwige gerechtigheid aangebracht. Op deze dierbare Heiland moeten wij, door Gods genade, vrijmoedig onze hoop vestigen om vergeving van zonden, het ware leven en Zijn gunst te ontvangen. Laten we hierom dankbaar zijn en verheugd.

Ook wil God dat wij met droefheid en berouw

al onze zonden verlaten. We dienen onze gedachten, onze wil en ons leven af te stemmen op de deugd van godzaligheid, die Hij ons in het Evangelie voorschrijft. God verklaart dat we onze vrede bedenken als we dat doen, en onze zaligheid zoeken. Is er ook maar iets dat noodzakelijker is?

We zullen zo meteen zien dat het eeuwige verderf het gevolg van eigen nalatigheid en dwaasheid is! Het is immers Gods recht, dat het ons beveelt, Gods eer, die het vordert en Gods liefde die er ons toe dringt. Ze vormen samen die ene onweerstaanbare oproep die belangrijke evangelieplicht te vervullen. Niets levert ons méér voordeel op; die oproep te gehoorzamen geeft vrede en leven. Dan genieten we de niet te overschatten vriendschap van God, we delen dan in de liefde, de zorg, en de volheid van genade, die in Jezus is. We hebben dan een gerust geweten en een zeker en heerlijk uitzicht op een eindeloos geluk. En in het toekomstige leven zullen we dan een zaligheid bezitten,

die niet in woorden is uit te drukken. O, wat is er een groot loon weggelegd voor hen die hun dagen tellen, ware wijsheid betrachten en de zekerheid van hun behoud zoeken. Het overdenken van zo'n kostbare schat kan ons alleen maar voordeel opleveren. Ik hoop dat u met Jezus' wens zult instemmen: 'Och, of gij ook bekende, ook nog in deze uw dag, wat tot uw vrede dient!'

En nu nog een derde sterke aanmoediging onze belangrijke evangelieplicht na te komen. Het is namelijk aangrijpend als we in 'vindenstijd' het grote belang van onze zaligheid niet onderkennen en zoeken. Dat was de reden dat Jezus Zijn tranen de vrije loop liet om het lot van Zijn volksgenoten. Hij wist dat hun onverschilligheid tot hun verderf zou leiden. Zo vergaat het mensen die de vrede verachten; ze kiezen voor hun dood.

Wie zijn die dwaze en goddeloze mensen? We herkennen ze aan hun zondige daden. Helaas

moeten we met droefheid zeggen dat ze het merendeel van onze medemensen vormen. Ze leven voort in hun zonden en maken zich geen zorgen om hun eeuwige heil. Ze denken niet aan hun dood en evenmin aan de naderende eeuwigheid. Hun gedachten, hun verlangens en bezigheden richten zich op het zinnelijke; op de dingen van deze tijd. Ze slaan geen acht op het Evangelie en hebben geen belangstelling voor de zaligheid die in Jezus Christus wordt aangeboden. Ze zoeken Hem niet, ze verlangen ook niet naar Hem. Ze laten zich niet met God verzoenen en beoefenen nimmer de zaligmakende geloofsdaad: ‘Zijn sterkte aan te grijpen, en vrede met Hem te maken’.

Wat de ware godzaligheid betreft, houden ze zich er verre van Hem ijverig te zoeken. Ze kennen hun zonden niet, noch de boosheid van hun hart. Ze staan niet naar deugdzaamheid, of ze betrachten deugden die niet uit het geloof en de Geest van Christus zijn. Ze leven voort in allerlei zonden en hun schuld wordt dagelijks

groter. Het zijn van die dwaze zielen die het ware geluk afwijzen; ze hebben een verduisterd verstand; hun ogen zijn gesloten voor hun behoud. Ze bevestigen daarmee de woorden van Jezus. Die mensen zijn hoogst ongelukkig; ze beroven zichzelf van alle heil en vergaderen toorn als een schat. Door het miskennen van Zijn liefde beledigen ze onze goede God; ze verachten daarmee de genadetijd die God in Zijn lankmoedigheid geeft. Hun stervensuur nadert met rasse schreden.

Wie zich tegen zoveel bestraffingen in verhardt, zal onverwachts en onontkoombaar omkomen. Hij zinkt in het graf, en zijn ziel in het verderf. De dag komt, brandend als een oven, waarin de dwaas als een afgemaaide halm verteerd zal worden. In die dag zal Jezus een verterend vuur voor de zondaar zijn.

‘O, ik ben ontzet om de wanhoop, om de gewetenswroeging die hem zal verteren, en het vonnis dat zo iemand zal horen. Het verderf zal zijn mond over hem toesluiten. Genadige God!



Behoud ons, bewaar ons volk, opdat we in onze dwaasheid nimmer dit lot zullen delen.’

Ik hoop van harte dat we allen met schrik vervuld zijn om het lot van zo’n dwaze mens. Of bent u nog steeds ongevoelig en onverschillig? Wat is dat verschrikkelijk! U bent dan harder dan een steenrots; en u lijkt in het geheel niet op die medelijdende Jezus. De Heiland treurt in Zijn menslievendheid over zulke dwaze mensen. Hij wenst u hartelijk toe wijs te zijn en aan uw levenseinde te denken. Hij heeft ons mensen lief als zijn broeders. Een sterkere aansporing dan die in deze geschiedenis ligt, hebben we toch niet nodig? Zijn dood bevestigt Zijn mensenliefde. Zijn sterven roept onwaardige zondaars, vijanden en boosdoeners toe: ‘Wees bevreesd voor uw verderf en geloof in deze Heiland.’ Hij gaf voor ons Zijn leven en het fundament van het gebouw van onze zaligheid legde Hij in zijn bloed vast.

Is het eigenlijk nog nodig te zeggen dat Hij

graag wil dat ze de genade, die Hij voor zo'n hoge prijs gekocht heeft, dankbaar aannemen en beantwoorden aan het doel van Zijn liefde? Dat ze Hem een diep verdriet aandoen, als zij de tijd, die God hun daartoe geeft, in hun dwaasheid misbruiken? Moet ik eraan toevoegen dat Jezus bedroefd is als ze hun voordeel niet doen met Zijn verdiensten, maar hun oordeel verzwaren? Ondanks dat ze alle gelegenheid hadden hun behoud in Hem te vinden, maar die in hun dwaasheid afwezen? Is het nog nodig te zeggen dat Jezus' verlangen oprecht is, Zijn smart innig en Zijn tranen bitter zijn? Hij roept iedere zondaar onder tranen toe: 'Och, of gij nog bekende, ook in deze uw dag, wat tot uw vrede dient.'

Vrienden, wat is Jezus' tedere liefde groot, oneindig groot! Want voor wie spreekt Hij vanuit het diepst van Zijn ziel die wens uit? Voor nietige stervelingen, voor misdadigers, voor nietswaardige zondaars en vijanden, die Hem ongehoorzaam zijn, die van Hem afkerig

zijn, die Hem haten, verachten en verwerpen. Ze zijn niet beter dan die verharde Joden. Maar Wie is Hij Die zondaars zo teer bemint? Gods eigen Zoon! God Zelf, de Eeuwige, de Oneindige, de Almachtige. Hij buigt Zich diep neer om zondige mensen te beminnen. Zijn hart is met een niet te bevatten liefde vervuld en Zijn werken zijn met niets te vergelijken. Als u ook maar enigszins door die onovertroffen liefde in Christus' hart en werken getroffen bent, dan zullen de vragen die u mogelijk stelt, niet moeilijk te beantwoorden zijn.

Mocht u vragen: Wat moet ik nu doen? Wel, mijn antwoord is: Uw vrede bedenken. Kunt u onverschillig voorbijgaan aan Jezus' wens? Wil Hij onze Vriend zijn, dan moeten wij onszelf ten vijand zijn. Mogen Jezus' woorden in ons hart geschreven zijn en ons voortdurend toeroepen: 'Hoort naar Hem!'

'Maar is er nog hoop om vrede te verkrijgen?' Ja, want Jezus wenst het u toe. Zeg niet: 'Hij wenste dit ook het Joodse volk toe, maar die

wens ging niet in vervulling.’

‘Maar Zijn liefde heeft toch maar weinig Joden behouden?’ Hoewel het waar is dat wij van de besluiten Gods onkundig zijn, is het niet minder waar dat Jezus niet alleen als mens onze vrede begeert, maar ook als Middelaar. Hij is machtig om ons te behouden, als we maar tot Hem komen. En als we dat doen dan zullen wij zeker ervaren, dat God ons tot vrede verkoren heeft.

‘Maar waar kunnen we die vrede vinden?’ Waar anders dan bij Jezus Zelf, van Wie de engelen zongen dat Hij vrede op aarde brengt? Bij Hem de Vorst van de vrede; Hij heeft die vrede aangebracht, Hij is Zelf de Weg des vredes tot de Vader. We moeten bij Jezus zijn, en in Hem bij God, Die zich met zondaren verzoend heeft en vrede geven wil.

‘Maar wij zijn zo onmachtig om de vrede bij Hem te zoeken.’

Mijn antwoord is: Zijn woorden bevatten de belofte voor hulp. Dat is toch waar? Is Hij

niet de bron van verlichting en ontdekking?  
Is Hij niet gegeven tot wijsheid en volkomen  
verlossing? Hij bezit toch de Geest van het  
geloof en de bekering? Zou die liefelijke  
Zaligmaker ons dan in verlegenheid brengen?  
Hij die zo innig wenst: ‘Ach, bedenkt toch uw  
vrede?’ Ieder mag en moet zichzelf toeroepen:  
‘Tot Jezus neem ik de toevlucht. Bij Hem is  
onderwijs en hulp. Ik weet dat Hij dit gezegd  
heeft, en Hij blijft dezelfde. Zou ik dan zoeken  
en niet vinden? Nee, dat is onmogelijk!’  
‘Maar, wij hebben Jezus beledigd. We  
voelen vijandschap en afkeer omtrent Zijn  
Middelaarswerk.’

Ik antwoord: Dat is zeker betreuenswaardig.  
Maar wie bemint Hij? Voor wie stierf Hij? Voor  
Zijn vrienden? Nee, voor Zijn vijanden, voor  
Zijn moordenaars. Welk onderwijs ligt daarin?  
Wel, al ben ik Jezus’ vijand, Hij is evenwel  
mijn Vriend. Al is het maar eigenliefde, het is  
voor Jezus geen beletsel.

‘Is het waar, dat ik in het bijzonder, op Jezus

mag en ook moet vertrouwen om vrede te vinden?’

Ja, dit is zo waar als God waarachtig is, en Jezus de Liefde Zelf is. Als we na kennis genomen te hebben van deze geschiedenis, hieraan twijfelen, begaan we een verschrikkelijke misdaad!

Kinderen des Heeren, u die een wijs hart hebt, u die in deze uw dag uw vrede bekend hebt, bedenk dat de oorzaak Jezus’ liefde is. Als Hij niet voor u gebeden had, zouden uw ogen nooit geopend zijn. Maar Hij zag op u neer, want u behoorde tot de Zijnen. Hij zei in de hemel tot de Vader, niet alleen als mens, maar ook als de grote Hogepriester: ‘Deze of die zondaren moeten bekennen wat tot hun vrede dient. Het mag niet langer verborgen zijn voor hun ogen.’ Het is Zijn liefdesbevel. Zijn Geest en genade volgen dat bevel van de Vader op. O, erken deze genade. Schrijf het alleen aan Jezus toe, en in Hem aan de Vader, Die u van eeuwigheid

beminde en koos voor uw vrede. Erken Hem meer en meer voor die vrede. Laat uw geloof levend zijn en uw heiligheid overvloedig; laat uw genegenheid groot zijn; laat het de liefste bezigheid in uw leven zijn uw roeping en verkiezing vast te maken en de weg van de vrede te bewandelen. Dan zal Christus u als Zijn gehoorzame kinderen liefhebben; de God des vredes zal met u zijn; en uw einde zal vrede zijn. Ja, godvruchtige zielen, u zult ingaan in het land der rust, eeuwige blijdschap en vreugde zullen op uw hoofd zijn.

Vrienden, ik heb uw aandacht gevraagd voor een zeer belangrijke stof. Laat ik nog eenmaal tot uw hart spreken. Als dit onderwijs geen vruchten afwerpt, en u even ongevoelig blijft als voorheen, dan moet ik u waarschuwen dat Jezus, Die u met zoveel tederheid toeroept: ‘Och, of u in de dag der genade, zou bekennen wat tot uw vrede dient’, dat u als uw genadetijd voorbij is, u heel andere woorden uit Jezus’

mond zult horen. Woorden, die u verschrikken zullen. Op de jongste dag zult u uw vonnis vernemen. Jezus zal tot u zeggen: ‘Omdat Ik u geroepen heb, en u geweigerd hebt te horen; omdat Ik Mijn handen heb uitgestrekt en er niemand was die dat opmerkte; omdat u Mijn raad hebt verworpen en alle bestraffing hebt versmaad, zal Ik lachen om uw verderf en spotten met uw vrees.’

Ik moet u waarschuwen. Van al uw zonden die u in de hel zult betreuren, zal één zonde het zwaarst op uw hart wegen en een onblusbaar vuur in uw binnenste ontsteken, namelijk: dat u Jezus’ liefde veracht hebt, uw genadetijd hebt verspild en moedwillig uw verderf uitgewerkt hebt. U zult dan zeggen: ‘Ik, ik ben door mijn dwaasheid de enige oorzaak van mijn eeuwige verlorenheid. Het lag niet aan God. Hij riep mij. Het lag niet aan Jezus. Hij beminde mij. De gelegenheid ontbrak me niet. Ze was overvloedig. Het ontbrak me niet aan goede raad. Die werd me herhaaldelijk en welmenend



gegeven. Het lag niet aan het aanbod dat God Zelf mij deed, of aan Jezus' tranen van liefde. Nee, aan mij, vervloekte, heeft het alleen gehaperd. Ik was een gezworen vijand van mijn eigen zaligheid.'

Dit zelfverwijt zal u tot een hel in de hel zijn. Het zal de worm zijn die nooit sterft. Kan het nu nog onbeduidend zijn in uw ogen Jezus te bespotten? O, ik ben ontzet over de man, wiens toegesloten geweten nu nog niet spreekt. Laten we het allen uitroepen: 'Liefdevolle Heiland, geef ons toch Uw Geest, dan zullen wij vanaf nu met bewogenheid en in waarheid bekennen wat tot onze vrede dient.'

AMEN



Ja, ik wens abonnee te worden op de Reveil-serie.

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode:

.....

Plaats:

.....

Zend ook een proefnummer aan:

Naam:

.....

Adres:

.....

Postcode

.....

Plaats:

.....

.....  
(Handtekening)

Deze antwoordkaart in envelop zenden naar: (voldoende frankeren)

Pieters Media bv  
Voorstraat 5  
4503 BH GROEDE

Uitgave  
**STICHTING "SMYTEGELT-FONDS"**

Voorzitter  
Ds. J.A. Kloosterman, Lunteren

Secretariaat  
Heereweg 7, 2161 AB Lisse.

Vrije giften en abonnementsgeld  
storten op IBAN: NL94 INGB 0000 5814 92  
t.n.v. Penningmeester  
"Smytegeltfonds", Putten

Abonnement: € 14,- per jaar (10 ex.)

Opgave nieuwe abonnees en  
adreswijzigingen aan:

Pieters Media bv,  
Voorstraat 5,  
4503 BH GROEDE

of per e-mail: [reveil@pietersgroede.nl](mailto:reveil@pietersgroede.nl)

**[www.reveilserie.nl](http://www.reveilserie.nl)**

